

“मीठे बच्चे— यस रूहानी पढाइलाई कहिल्यै मिस नगर, यस पढाइद्वारा नै तिमीलाई विश्वको बादशाही मिल्ला”

प्रश्नः— कुनचाहिँ निश्चय पक्का भयो भने पढाइ कहिल्यै पनि मिस हुँदैन?

उत्तरः— यदि निश्चय छ— हामीलाई स्वयं भगवान् टिचर रूपमा पढाइरहनु भएको छ। यस पढाइद्वारा नै हामीलाई विश्वको बादशाहीको वर्सा मिल्छ र उच्च पद पनि मिल्छ, बाबाले हामीलाई साथमा पनि लिएर जानुहुन्छ। यस्तो निश्चय भएमा पढाइ कहिल्यै मिस हुँदैन। निश्चय नहुनाले पढाइमा ध्यान रहँदैन, मिस गरिदिन्छन्।

गीतः— हमारे तीर्थ न्यारा हैं...

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई पास्टको सतसंग र अहिलेको सतसंगको अनुभवी छ। पास्ट अर्थात् यस सतसंगमा आउनु भन्दा पहिला बुद्धिमा के रहन्थ्यो र अहिले बुद्धिमा के रहन्छ! यो रात दिनको फरक देख्नमा आउँछ। त्यस सतसंगहरूमा त केवल सुनि मात्र रहन्छन्। कुनै आश दिलमा रहँदैन। पुग्यो, सतसंगमा गएर दुई वचन शास्त्रको सुन्नुपर्छ। यहाँ तिमी बच्चाहरू बसेका छौ। बुद्धिमा छ— हामी आत्माहरू बापदादाको सामुन्ने बसेका छौ र उहाँबाट हामी स्वर्गको वर्सा लिनको लागि ज्ञान र योग सिकिरहेका छौ। जस्तै स्कुलमा विद्यार्थीले सम्झन्छन्— हामी वकिल वा इन्जिनियर बन्नेछौ। कुनै न कुनै परीक्षा पास गरेर यो पद पाउँछन्। यो ख्याल आत्मालाई आउँछ। अहिले हामी पढेर फलाना बन्छौ। सतसंगमा कुनै लक्ष्य रहँदैन— के प्राप्ति हुन्छ। विरलै कुनैलाई आश हुन्छ पनि तर त्यो अल्पकालको लागि। साधुहरू सँग माँग्छन्— कृपा गर्नुहोस्, आशीर्वाद गर्नुहोस् भनेर। यो भक्ति वा सतसंग आदि गर्दै, यहाँ सम्म आइपुगेका छौ। अहिले हामी बाबाको सामुन्ने बसेका छौ। एकै आश छ— आत्मालाई बाबाबाट वर्सा लिने। ती सतसंगहरूमा वर्सा लिने कुरा रहँदैन। विद्यालय अथवा कलेजमा पनि वर्सा पाउने कुरा हुँदैन। त्यहाँ त टिचर हुन्छन् पढाउनेवाला। यस समय तिमी बच्चाहरूले वर्साको आश लिएर बसेका छौ। वास्तवमा बाबा परमधाम देखि आउनु भएको छ। हामीलाई फेरि सदा सुखको स्वराज्य दिन। यो बच्चाहरूको बुद्धिमा अवश्य रहन्छ नि। फेरि पनि सम्झन्छन्— बाबाको सम्मुख जाँदा ज्ञानको बाण राम्रो सँग लाग्छ किनकि उहाँ सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ। बच्चाहरूले पनि ज्ञान बाण मार्न सिक्छन्, तर नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। यहाँ नै डायरेक्ट सुन्छन्। सम्झन्छन्— बाबाले सम्झाइरहनु भएको छ। अरू कुनै सतसंग वा कलेजमा यस्तो सम्झदैनन्। हामी बेहदका बाबा सँग बेहदको वर्सा लिइरहेका छौ। हामीले यस सृष्टि चक्रलाई जानिसकेका छौ। ती सतसंगहरूमा त जन्म-जन्मान्तर गइ नै रहन्छौ। यहाँ हुन्छ एक पटकको कुरा। भक्ति मार्गमा जे जति गर्दै आएका छौ, त्यो अब पूरा हुन्छ। त्यसमा कुनै सार छैन। तापनि अल्पकालको लागि मनुष्यले कति टाउको दुखाउँछन्। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा रहन्छ— हामीलाई बाबाले पढाइरहनु भएको छ। बाबा नै बुद्धिमा याद आउँछ र आफ्नो गुमेको राजधानी याद आउँछ। अहिले हामी जति पुरुषार्थ गछौं, बाबालाई याद गछौं र ज्ञानको धारणामा रहन्छौं। अरूलाई पनि ज्ञानको धारणा गराउँछौं, त्यति उच्च पद पाउँछौं। यो त हरेकको बुद्धिमा छ नि। बाबाले यस प्रजापिता ब्रह्माद्वारा सम्झाइरहनु भएको छ, यिनलाई दादा नै

भनिन्छ। शिवबाबा यिनमा प्रवेश भएर हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। तिमीलाई थाहा छ— पहिले यो कुरा हाम्रो बुद्धिमा थिएन। हामीले पनि धेरै सतसंग आदि गथ्यौं। तर यो ख्यालमा पनि थिएन— परमपिता परमात्मा ब्रह्माद्वारा आएर कुनै समय पढाउनुहुन्छ। अहिले बाबालाई चिनेका छौं। नयाँ दुनियाँ स्वर्गको स्वराज्य फेरि याद आउँछ। भित्र खुशी रहन्छ। बेहदका बाबा जसलाई भगवान् भनिन्छ, उहाँले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। बाबा पतित-पावन त हुनुहुन्छ नै फेरि टिचरको रूपमा बसेर हामीलाई पढाउनुहुन्छ। यस दुनियाँमा कुनै पनि यस ख्यालमा बसेका छैनन्, सिवाए तिमी बच्चाहरू। तिमी बेहद बाबाको यादमा बसेका छौ। भित्र ज्ञान छ— हामी आत्माहरू ८४ जन्मको पार्ट पूरा गरेर फर्केर जान्छौं। फेरि स्वर्गमा जानको लागि बाबाले हामीलाई राजयोगको शिक्षा दिइरहनु भएको छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ— यो राजयोगको शिक्षा दिएर स्वर्गको महाराजा महारानी बनाउने बाबा सिवाय अरू कोही हुन सक्दैन, असम्भव छ। बाबा एकै पटक आएर पढाउनुहुन्छ, स्वर्गको मालिक बनाउनको लागि। बुद्धिमा रहन्छ— हामी बच्चाहरू बाबाद्वारा बेहद सृष्टिको स्वराज्य लिनको लागि पढाइ पढिरहेका छौं। लक्ष्य-उद्देश्यको ताकतद्वारा नै पढ्छौं। अहिले तिमी मीठा-प्यारा बच्चाहरूको बुद्धिमा छ— हामी कहाँ बसेका छौं! मनुष्यहरूको ख्याल त कहीं न कहीं चलि नै रहन्छ। पढाइको समय पढ्ने, खेल्ने समयमा खेल्ने।

तिमीलाई थाहा छ— हामी बेहद बाबाको सम्मुख बसेका छौं। पहिला जानेका थिएनौं। कुनै पनि मनुष्य मात्रले जान्दैनन्— भगवान् आएर राजयोग सिकाउनु हुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ— जन्म-जन्मान्तर हामीले भक्ति गर्दै आयौं। यो ज्ञान बाबा सिवाय कसैले दिन सक्दैन, जबसम्म बाबा आउनुहुन्छ, विश्वको मालिकपनको वर्सा मिलोस् कसरी। न कसको बुद्धिमा यो आउँछ। हामी भगवान्का बच्चाहरू हौं, उहाँ स्वर्गको रचयिता हुनुहुन्छ, फेरि हामी स्वर्गमा किन छैनौं? नर्कमा दुःखी किन छौं? हे भगवान्, हे पतित-पावन भन्छन् तर यो बुद्धिमा आउँदैन—हामी दुःखी किन छौं। पिताले बच्चाहरूलाई दुःख दिन्छन् र! पिताले सृष्टि रच्छन् बच्चाहरूको लागि। के दुःखको लागि हो? यो त हुन सक्दैन। अहिले तिमी बच्चाहरू श्रीमत्तमा चल्छौ। हुन त कहीं पनि अफिस वा धन्दा आदिमा बसेका छौ तर बुद्धिमा त यो छ नि— हामीलाई पढाउनेवाला भगवान् बाबा हुनुहुन्छ। म सधैं बिहानै क्लासमा जानु पर्छ। क्लासमा जानेलाई नै याद आउँछ। बाँकी जो क्लासमा नै आउँदैनन् भने उनले पढाइलाई र पढाउनेलाई बुझ्न कसरी सक्छन्। यो नयाँ कुरा हो, जसलाई तिमीले नै जान्दछौ। बेहदका बाबा, जो नयाँ दुनियाँ रच्नेवाला हुनुहुन्छ, उहाँ बसेर नयाँ दुनियाँको लागि हाम्रो जीवन हीरा जस्तो बनाउनुहुन्छ। जबदेखि मायाको प्रवेशता भयो, हामी कौडी जस्तो बन्दै आएका छौं। कला कम हुँदै गयो। मायाले यसरी खाएको छ, जो हामीलाई केही पनि थाहा हुँदैन। अहिले बाबाले आएर बच्चाहरूलाई जगाउनु भएको छ— अज्ञान निद्राबाट। त्यो निद्रा होइन, अज्ञान निद्रामा सुतेका थियौं। ज्ञान त ज्ञान सागरले नै दिनुहुन्छ, अरू कसैले दिन सक्दैन। एकै हाम्रो अति प्रिय बाबा ज्ञानको सागर, पतित-पावनले दिन सक्नुहुन्छ। अहिले बच्चाहरूले जानिसकेका छन्— यस युक्तिले बाबा हामीलाई पावन बनाइरहनु भएको छ। पुकार्छन् पनि— हे पतित-पावन बाबा आउनुहोस्। तर बुझ्दैनन्— कसरी आएर पावन बनाउनुहुन्छ, केवल पतित-पावन भनिरहेर मात्र त पावन बनिँदैन।

तिमीलाई थाहा छ— यस समय सबै पतित भ्रष्टाचारी छन्, जो भ्रष्टाचारबाट पैदा हुन्छन्। उनले कर्तव्य पनि त्यस्तै गर्छन्। यो बेहदका बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ, तिमी यहाँ सम्मुख बसेर सुन्दा तिम्रो बुद्धिको योग बाबा सँग रहन्छ। फेरि कुसंगतिर जान्छौ, धेरै सँग भेटघाट गर्छौ, वातावरण सुन्छौ अनि जुन सम्मुखको अवस्था रहन्छ त्यो अवस्था बदलिन्छ। यहाँ त सम्मुख बसेका छौ। स्वयं ज्ञानको सागर परमपिता परमात्मा बसेर ज्ञानको बाण मार्नुहुन्छ, त्यसैले मधुबनको महिमा छ। गायन पनि छ नि— मधुबनमा मुरली बज्यो। मुरली त धेरै स्थानहरूमा बज्छन्। तर यहाँ सम्मुख बसेर सम्झाउनु हुन्छ र बच्चाहरूलाई सावधानी पनि दिनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू सावधान रहने गर। कुनै उल्टो सुल्टो संगत नगर। अरूले तिमीलाई उल्टो कुरा सुनाएर डर देखाएर यस पढाइद्वारा नै छुटाइदिन्छन्। सत्यको संगले तार्छ, कुसंग डुबाउँछ। यहाँ छ सत् बाबाको सङ्ग। तिमीले प्रतिज्ञा पनि गर्छौ— म एक सँग नै सुन्नेछु। एकको नै आज्ञा मान्नेछु। हजुर सबैका पिता टिचर सतगुरु एकै हुनुहुन्छ। वहाँ त ती गुरुहरूले केवल शास्त्र नै सुनाइरहन्छन्। नयाँ कुरा कुनै छैन। न बाबाको परिचय नै दिन सक्छन्, न ज्ञानको कुरा नै बुझ्नेका छन्। सबैले नेती-नेती भन्दै आए। हामीले रचयिता र रचनालाई जान्दैनौं। जब बाबा आउनुहुन्छ, तब नै सम्झाउनु हुन्छ। ती कलियुगी गुरुहरूमा पनि नम्बरवार छन्, कुनैको त लाखौं शिष्य छन्। तिमीले बुझ्नेका छौ— हाम्रो सतगुरु त एकै हुनुहुन्छ। मर्ने आदिको त कुरा नै छैन। यो शरीर त शिवबाबाको होइन। उहाँ त अशरीरी, अमर हुनुहुन्छ। हाम्रो आत्मालाई पनि अमरकथा सुनाएर अमर बनाइरहनु भएको छ। अमरपुरीमा लैजानुहुन्छ, फेरि सुखधाममा पठाइदिनु हुन्छ। निर्वाणधाम हुँदै अमरपुरी। अहिले तिम्रो बुद्धिमा रहन्छ— हामी आत्माहरू शरीर छोडेर जान्छौं बाबाको पासमा। फेरि जसले जति पुरुषार्थ गरेको छ, त्यसै अनुसार पद पाउँछ। क्लास ट्रान्सफर हुन्छ। हाम्रो पढाइको पद यस मृत्युलोकमा मिल्दैन। यो मृत्युलोक फेरि अमरलोक बन्छ। अहिले तिमीलाई स्मृति आएको छ— हामीले सत्ययुग त्रेतामा २१ जन्म राज्य गर्नुभयो, फेरि द्वापर कलियुगमा आयौं। अहिले यो हो हाम्रो अन्तिम जन्म। फेरि हामी फर्केर जान्छौं, मुक्तिधाम भएर फेरि सुखधाममा आउँछौं। बाबाले बच्चाहरूलाई कति रिफ्रेश गर्नुहुन्छ। आत्माको सम्झन्छ— हामी ८४ को चक्रमा आउँछौं। परमात्मा भन्नुहुन्छ— म यस चक्रमा आउँदिनँ। ममा यस सृष्टि चक्रको ज्ञान छ। यो तिमीलाई थाहा छ— पतित-पावन बेहदका बाबा हुनुहुन्छ। त्यसैले उहाँ बेहदलाई नै पावन गर्नेवाला हुन्छ नि। कुनै मनुष्य बेहदका बाबा हुन सक्दैन। बेहदका बाबा एकै हुनुहुन्छ।

तिमीलाई थाहा छ— हामी आत्माहरू वहाँका निवासी हौं। वहाँ देखि फेरि शरीरमा आउँछौं। पहिला सुरुमा को को आए पार्ट खेलन, यो तिमीले बुझ्नेका छौ। हामी आत्माहरू निराकारी दुनियाँबाट आएका हौं पार्ट खेलन। यस समय तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान मिलेको छ। कसरी नम्बरवार हरेक धर्मवाला आफ्नो पार्ट अनुसार आउँछन्, यसलाई अविनाशी ड्रामा भनिन्छ। यो कसैको बुद्धिमा छैन— हामी बेहद ड्रामाका एक्टर हौं। न बेहदको इतिहास-भूगोललाई, न आफ्नो जन्मलाई नै जान्दछन्। बाबाले तिमीलाई कति रिफ्रेश गर्नुहुन्छ, पुरुषार्थ अनुसार। कुनै त धेरै खुशीमा रहन्छन्। बाबाले हामीलाई सत्य ज्ञान सुनाइरहनु भएको छ, अरू कुनै मनुष्य मात्रले यो ज्ञान दिन सक्दैन, त्यसैले यसलाई अज्ञान अन्धकार भनिन्छ। अहिले तिमीलाई थाहा छ— हामी अज्ञान अन्धकारमा कसरी आयौं? फेरि ज्ञान उज्यालोमा कसरी जान्छौं? यो पनि नम्बरवार

बुझ्न सक्छन्। घोर अँध्यारो र घोर उज्यालो केलाई भनिन्छ— यो अक्षर बेहद सँग लाग्छ। आधाकल्प रात, आधाकल्प दिन। वा सम्झ साँझ र सबेरा... यो बेहदको कुरा हो। बाबा आएर सबै शास्त्रको सार सम्झाउनु हुन्छ। यो जुन दान पुण्य गर्छन्, शास्त्र पढ्छन्, त्यसबाट त अल्पकालको सुख मिल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म त्यसबाट मिल्दिनँ, जसलाई म विश्वको मालिक बनाउँ। यो पनि बुझेका छौ— सबै त विश्वको मालिक बन्न सक्दैनन्। मालिक उनै बन्छन् जसलाई बाबाले पढाउनुहुन्छ। उनैले राजयोग सिकिरहेका छन्। सारा दुनियाँले त राजयोग सिक्दैन। करोडौँमा कुनैले मात्र पढ्छन्। कति त ५-६ वर्ष, १० वर्ष राजयोग सिक्छन्, फेरि पनि पढाइ छोडिदिन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— माया धेरै प्रबल छ, बिल्कुलै बेसमझ बनाइदिन्छ। छोडपत्र दिन्छन्। भनाइ पनि छ नि— आश्चर्यवत् बाबाको बनन्ती, कथन्ती फेरि छोडपत्र देवन्ती।

बाबा भन्नुहुन्छ— उनीहरूको पनि दोष छैन। यो मायाले तुफानमा ल्याउँछ। यस्ता सजनीहरू जसलाई शृङ्गार गरेर स्वर्गको महारानी बनाउँछु, उनले पनि छोडिदिन्छन्। फेरि पनि बाबा भन्नुहुन्छ— जो सँग सम्बन्ध जोडेका छौ उहाँलाई याद गर्नु पर्छ। याद कुनै तुरुन्तै टिक्दैन। आधाकल्प नाम रूपमा फँस्दै आएका छौ। अहिले आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर, धेरै मुश्किल छ। सत्ययुगमा तिमी आत्म-अभिमानि बन्छौ तर परमात्मालाई जान्दैनौ। परमात्मालाई केवल एकै पटक जानिन्छ। यहाँ तिमी देह-अभिमानि आधाकल्प बन्छौ। यो पनि जानेका थिएनौ— आत्माहरूलाई यो शरीर छोडेर अर्को शरीर लिएर पार्ट खेल्नु पर्छ। फेरि त रुने आवश्यकता छैन। बाबाद्वारा सुखधामको वर्सा मिलिरहेको छ भने किन पूरा अटेन्शन नदिने? अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) एक बाबाको नै आज्ञामा चलनु छ, बाबा सँग नै सुन्नु छ। मनुष्यहरूको उल्टो कुरा सुनेर त्यसको प्रभावमा आउनु हुँदैन। उल्टो संगत गर्नु छैन।
- २) पढाइ र पढाउने बाबालाई सदा याद राख। सबैरै-सबैरै क्लासमा अवश्य आउनु पर्छ।

वरदानः— ज्ञानयुक्त भावना र स्नेह सम्पन्न योगद्वारा उड्ती कलाको अनुभव गर्ने बाबा समान भव

जो ज्ञान स्वरूप योगी आत्माहरू छन, उनीहरू सदा सर्वशक्तिको अनुभूति गर्दै विजयी बन्छन्। जो केवल स्नेही वा भावना स्वरूप छ, उसको मन र मुखमा सदा बाबा-बाबा हुन्छ। त्यसैले समय प्रति समय सहयोग प्राप्त हुन्छ। तर समान बन्नमा ज्ञानी-योगी आत्माहरू समीप हुन्छन्, त्यसैले जति भावना छ, त्यति नै ज्ञान स्वरूप हुनुपर्छ। ज्ञानयुक्त भावना र स्नेह सम्पन्न योग— यी दुवैको सन्तुलनले उड्ती कलाको अनुभव गराएर बाबा समान बनाइदिन्छ।

स्लोगनः— सदा स्नेही वा सहयोगी बन्नको लागि सरलता र सहनशीलताको गुण धारण गर।